

DESPRE PUTEREA TATĂLUI CERESC

Der Herald - 15 Iunie 1931

“Binevoi Dumnezeu prin nebunia predicării a minții pe cei ce cred” – 1 Cor. 1:21

Raportul primei biserici a putut într-adevăr să încurajeze pe oricare credincios, înaintînd în puterea spiritului sfînt, după ce a primit binecuvîntarea de la rusalii. Noi cetim că ei au mers în toate părțile predicînd pe Isus și învierea. Ungerea pe care ei au primit-o a fost împrăștiată, ușurătoare și plină de putere. Vestea a fost foarte măreață – Isus și învierea, Mîntuitorul și opera Sa. Cores-punzător cu prezicerea profetică, cei dintîi ucenici au simțit puterea ungerii pentru a predica evanghelia, a binevesti celor sărmani, a mîngîia pe cei zdrobiți la inimă și a vesti anul îndurării Domnului. Aceasta a fost pentru ei o veste binecuvîntată; și în aceasta zace izvorul inspirațiunii și zelului lor. Ca copii ai lui Dumnezeu ei au învățat a cunoaște adevăratul izvor al mîngîierii și au fost singurii și adevărații mîngîietori în cele spirituale. Inimile lor au fost vindecate și au fost legate de marele medic, și deaceia ei au știut încotro să îndrepte inimile doritoare după balsamul vindecător, pe care Dumnezeu îl poate da. După cum spune apostolul: “Binecuvîntat este Dumnezeu Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, Tatăl îndurărilor și Dumnezeu al oricărei mîngîieri, care ne mîngîie pe noi pentru toată suferința noastră, că prin mîngîierea cu care noi înșine suntem mîngîiați de Dumnezeu să putem și noi mîngîia pe cei care sunt în orice suferință” – 2 Cor. 1:3-4.

Mîngîiere celor întristați

Biserica primitivă, sub influența spiritului sfînt și predica apostolilor, a lăsat în aceste lucruri o pildă pentru toți urmașii consacrați ai lui Hristos, pentru tot timpul evanghelic; și toți, cari, în decursul veacurilor, dela Rusalii și pînă astăzi, într-adevăr, au primit inspirația aceluia spirit al ungerii, au fost adevărații mîngîietori și au realizat puterea însărcinării lor: ridicînd pe cei ce sunt obosiți și apăsați și ducîndu-le uleiul bucuriei, vestea adevărului și a milei Dumnezeiești.

Această însărcinare există încă și astăzi, pentru toți cari voiesc să reprezinte adevărata viață creștinească. În acest timp deosebit trebuie să fim mîngîietorii “celor ce plîng în Sion”. Acesta este un lucru pe care sfinții din ziua noastră, cari prin vestea adevărului și a milei lui Dumnezeu au fost luminați și binecuvîntați, îl pot îndeplini în mod minunat.

Cu toate acestea nu e mai puțin adevărat, că tocmai dela începutul acestei vîrste, tendința a fost de a se obosi în facerea de bine și a se descuraja în a face ca lumina adevărului să strălucească. Aceasta vine mai cu seamă de acolo, că întunerecul urăște lumina; disprețul și batjocura lumii și a credincioșilor nominali, pot să apese spiritul credincioșilor și să-i obosească, dacă ei nu sunt plini de spiritul credinței și al încrederii în învățătorul lor divin. Cînd Evanghelia s-a predicat prima dată, mîna persecuției a fost foarte activă, exercitînd violență asupra ucenicilor prin închisori, bătăi și chinuri pînă la sînge. Astfel de experiențe s-au făcut în tot timpul evangheliei. Deși noi trăim într-un timp cînd lumea e mai mare și oamenii sunt mai civilizați, totuși spiritul de persecuție este același ca și în trecut și deaceia se depun toate stăruințele pentru apăsarea și descurajarea acelor care sunt adevărate lumini în această lume întunecată. De fapt noi recunoaștem, că ziua noastră ascunde în sine încă multe pericole. Adversarul nu numai că, prin disprețul și batjocura lumii, va împiedica pe adevărații credincioși de a da mărturia adevărului, care îi poate ținea în armonie, pentru a se ajuta unii pe alții pe calea îngustă, ci el va folosi tot felul de apucături și influențe viclene, pentru a-i abate de la marea lor datorință de a vesti Evanghelia. În felul acesta se arată caracteristica Bisericii din timpul de pe urmă, numit perioada - Laodicea. Și pe lîngă alte lucruri noi mai observăm răceala și încropirea spirituală și o pierdere a zelului, cari vor fi critizate de cel ce are ochii săi ca flacăra focului și umblă în mijlocul celor șapte sfeșnice de aur.

Vestea Evangheliei însuflețirea noastră

Astfel de metode, pentru ajungerea însuflețirii adeseori au fost împrăștiate și noi nu putem spune că astfel de sfârșituri nu ar fi cu putință sau nescripturale. În timp ce recu-noaștem, că trebuie să fim serioși de marea însemnătate a acestui timp din urmă, totuși noi credem, că există o cauză sau un izvor și mai mare pentru însuflețirea noastră decât vestirea evangheliei, după cum s-a arătat mai sus. Ne putem aminti, că apostolii au îndemnat pe credincioșii consacrați să fie atenți la timpul timpul hotărât de Dumnezeu, și să-și înnoiască zelul, fiindcă noaptea a înaintat și ziua s-a apropiat, dar Biserica primitivă nu a fost îndemnată ca în continuu să stăruiască în serviciul învățătorului fiindcă timpul ar fi aproape, ci mai întâi a fost adevărul însuși, simburile vestei de bucurie, în toată simplici-tatea sa, care i s-a pus înainte ca o putere care s-o ajute în călătoria ei. Obiectul evangheliei, exprimat în cuvintele: “Isus și învierea” a fost susținut în toată dulceața și mărimea sa; ei au zis: “Bunătatea lui Dumnezeu conduce pe om la pocăință și iubirea lui Hristos ne constrân-ge”. Cu alte cuvinte cunoștința despre Tatăl și fiul, așa după cum e descoperită în evanghelie, a fost destulă pentru însuflețirea zelului și puterii creștinilor la începutul acestei vârste, pentruca ei să poată merge cu curaj înainte punându-și timpul, puterea și viața în serviciul lui Dumnezeu.

Marea chemare ce s-a făcut la începutul acestei vârste, a fost aceea, ca ei să aibă credință în Dumnezeu așa după cum arată cuvântul Său și să-și depună viața lor în mâinile Domnului Isus, și să recunoască, că consacra-rea lor a fost în moarte, indiferent că aceasta vine mai devreme sau mai târziu. Cugetul, când să se sfârșească încercările și suferințele lor și când să se împărtășească de răsplata credincio-șiei lor, aceasta a fost lăsat cu totul în mâna Domnului, iar ei au călătorit înainte plini de zel, chiar și atunci când timpul s-a părut depar-te. Tot asemenea astăzi, în mijlocul acestor întâmplări încurcate și într-un timp când domnește un simțămînt de răceală și se vede o scădere a zelului în lucrurile spiritale, striga-rea către frați trebuie să fie aceea, care la începutul căii i-a trezit la iubire și apăsătoare față de Domnul. Ei trebuie să caute din nou să înțeleagă mila lui Dumnezeu și prin rugăciune serioasă și în comunitate și urmare cu alți sfinți, să caute să ajungă o ținută și o purtare proaspătă în viața creștinească, și dacă e posibil, prin credință, să se prindă mai puter-nic de marea speranță și promisiunea nemurii și a moștenirii împreună cu Răscumpărătorul nostru. Prin aceasta nu vrem să fim rău înțeleși, ca și când noi am trata cu indiferență șirul mare de profeții, care descriu timpul sfârșitului acestei vârste, și nu am vedea cât sunt de trebuincioase aceste profeții pentru o înțele-gere clară a timpului, a împrejurărilor și a condițiilor în care trăim. Nu există nici o îndoială, că aceste profeții au fost date cu scopul, ca ele să întărească credința copiilor lui Dumnezeu și să-i facă în stare, ca prin acestea să primească o anumită măsură de încurajare, de putere și de îndemn, în timpul când ei trec prin aceste împrejurări neliniștite, care arată sfârșitul vârstei. Și tocmai de aceea, se pare foarte folositor, ca noi să ne cercetăm cu îngri-jire ținuta și purtarea față de aceste profeții și așteptări, și plini de rugăciune să observăm, ce motive exercită cea mai mare influență asupra vieții noastre.

După cum am amintit, diferitele profeții nu au fost date cu scopul special de a face pe poporul Domnului în stare, ca el să stabilească, că la ziua sau anul cutare ei vor ajunge la îndeplinirea speranței lor, sau ca el să stabilească, că exact la data cutare sau cutare ordinea socială va fi ștearsă de pe fața pământului. Aceste profeții au fost mai degrabă date cu scopul ca poporul Domnului să cunoască timpul și într-o anumită măsură locul unde se află în decursul timpului, pentru a fi în stare a-și îndeplini serviciul și a-și folosi timpul și puterea în armonie cu planul Dumnezeuesc și cu ceea ce Dumnezeu lucră în acest timp deosebit. Poate că este o lecțiune pe care Domnul a dat-o poporului Său în anii trecuți, ca să se vadă care pune mai mare preț pe lucrările mai însemnate ale Cuvântului Său, decât pe urmările și presupune-rile speculative cu privire la semnele timpului. El voiește ca noi și atunci să umblăm în credință și în încredere sigură, când nu mai putem urmări calea Sa. De aceea, în ceea ce privește timpul când să se termine peregrinajul nostru pe acest pământ, acest lucru îl încredințăm pe deplin Domnului.

Nici unul din copiii lui Dumnezeu să nu treacă fără atențiune pe lângă această prevenire sfântă a Apostolului, ci cu atât mai mult să arate, cum trebuie să fie umblarea noastră față de marele privilegiu al luminii și al cunoștinței de care ne bucurăm atât de mult. Apostolul Petru întrebuintează aceste condiții adevărate ca o temelie pentru întrebarea sa serioasă: “Deci fiindcă toate acestea au să se strice, ce fel de oameni trebuie să fiți voi în mersurile sfinte ale vieții și în temeri de Dumnezeu” – 2 Petru 3:11-12. Deasemenea și Apostoul Pavel ne previne, zicînd: “Și să ne îndreptăm cu luare aminte unii asupra altora spre într-aripare de iubire și lucruri bune, nepărăsind adunarea noastră, după cum unii ai obicei, ci îndemnîndu-ne și cu atât mai mult cu cât vedeți ziua apropiindu-se. Căci dacă noi de bună voie păcătuim, după ce am luat cunoștința adevărului, nu mai este jertfă pentru păcate” – Evrei 10:24-26.

Un serviciu de încurajare

Prin aceste cuvinte ale Scripturii, Domnul nostru ne învață să ne ocupăm în deosebi de două lucruri: Întîi să ne ocupăm cu serviciul de încurajare, care trezește între frați spiritul iubirii și al ajutorării; a doua, toți trebuie să ne cugetăm, că cunoștințele noastre despre eveni-mente ce ne stau înaintea ne silesc, ceea ce e și la loc și trebuincios, să ne adunăm cu frații, pentru a studia și a ne cunoaște datorințele în toate împrejurările din aceste zile grele. A disprețui în mod conștiincios aceste îndemnuri ale Scripturii, mai curînd sau mai tîrziu va fi spre dezavantajul nostru.

Dacă privim cîțiva ani înapoi la serviciul iubitului nostru frate Russell, ne amintim cum se făcea atunci un serviciu misionar între frați. Cum eram noi de zeloși pentru unul, doi sau trei, cari au scăpat din întunec și au venit la lumina adevărului, cît de sîrguincioși eram, a întinde tuturor mîna de ajutor. Prin diferite metode și sîrguințe unite, o mulțime de grupe erau în activitate în teritoriile lor, pentru a ajuta pe rpietenii interesați a urma și a studia adevărul în mod regulat. După drept și astăzi ar trebui să existe un asemenea serviciu; deoarece și acuma vin unii și alții la cunoștință, că ei au fost conduși de învățături false și de conducători omenești, și de aceea se află într-o stare în care au mare lipsă de sfatul și ajutorul altora. Ce ocaziune și ce privilegiu le este deschis la toți aceia, cari sînt cu inima devotată și au un spirit zelos!

Din timp în timp primim unele întrebări de la frații din diferitele părți ale țării, care doresc să se folosească metode mai bune ca să poată fi serviți mai mulți frați, pentru a-i ajuta să iasă din încurcătură și pentru a intra în legătura iubirii și în serviciul Domnului. La unii, care ne scriu despre acest lucru, se vede un mare zel pentru serviciul misionar și ei trezesc o impresie care încurajază, colaborarea cu cei ce sunt interesați în serviciul institutului nostru. Am încercat să arătăm la unii ca aceștia, că noi întrebuițăm toate mijloacele ce ne stau la dispoziție, pentru a urma metode prin care se pot servi și ajuta frații în mod general.

Din motive speciale și bine stabilite, noi am dorit ca frații, atît singuratici cît și ca adunări, să urmeze în mod liber aceea operă pentru care au fost voioși să-și depună zelul și capacitatea lor, încurajînd orice, ce s-ar părea că dorește după conducerea și cîrmuirea acestei lucrări. Experiențele din anii trecuți se pare că ne-au arătat, că această ținută și purtare este cea mai bună și mai înțeleaptă. În mod deosebit, noi am căutat să ne ferim de ideea de a forma un sistem sau o organizațiune omenească. Totdeauna ne-am ferit de a încuraja pe cineva la un lucru, care și în cel mai mic înțeles, s-ar părea că împiedică libertatea fraților sau care ar dori să-i bage într-un oarecare jug, și tot așa vom continua și mai departe, în toți pașii și în toate întreprinderile noastre. Și totdeauna am făcut cunoscut, că noi nu găsim nicăieri în Scripturi, că oarecare frate sau o direcțiune, sau un comitet de frați, ar fi autorizați să se așeze ca un fel de grupă care să guverneze sau să administreze sau să fie privită în Biserică ca autoritate sau ca un canal, și de aceea îndemnăm și încurajăm pe frați ca orice influență și încercare de felul acesta să o respingă, ori de unde ar veni. În conformitate cu acest principiu s-a întîmplat, că frații din societatea noastră totdeauna s-au ferit de a-și impune părerile sau de a se amesteca în treburile unei clase sau adunări; din contră noi în tot locul am îndemnat pe frați și pe adunări să-și apere independența lor proprie și felul și libertatea lor de gîndire prin aceea, ca în toate afacerile lor numai ei să hotărască și să rămînă la treburile lor, neluînd în socoteală părerea altor societăți sau altor grupe de frați, care ar încerca să-i stăpînească.

Numai cei credincioși vor fi răsplătiți

Societatea noastră, care este însărcinată de frații din diferitele părți ale țării, îndeplinește un serviciu în favoarea poporului lui Dumnezeu și îi dă îndrumări după cum el însuși dorește. Frații care sunt aleși și hotărîți pentru serviciul de pelerin, sunt numai și numai de aceia, care deja sunt aleși și însărcinați ca bătrîni ai adunărilor; aceștia sunt frați, care deja sunt bine cunoscuți și ca sănătoși în credință, bărbați de un adînc zel religios și de o asemenea convingere, care într-o anumită măsură au dezvoltat un caracter creștinesc și totodată au și darul și sunt și potriviți de a învăța și a împărți drept cuvîntul adevărului între urmașii Domnului. Serviciul acestor frați nu este impus nimănui, ci numai acelor adunări, care cer sau au o dorință să fie servite de acești frați cînd ei trec pe la dînșii.

În însușirea prin care suntem legați de societatea noastră, suntem totdeauna bucuroși de a putea da un sfat, ca adunările, care au frați capabili de a servi în lucrurile spirituale și nu sunt împiedicați prin distanțe prea mari,

și care cu bucurie își oferă serviciul, să încurajeze pe acești frați pentru a servi Duminica și în adunările vecine. Acest sfat îl dăm numai cu scopul și dorința de a încuraja ajutorul reciproc în acest timp de grele încercări. Noi ne îndoim, că Dumnezeu a descoperit cuiva, în Biserica de pe pământ, deplina însemnătate a împrejurărilor prezente, și este cu totul nefolositor a fi neliniștit despre aceasta, că cum va aduna el pe aleșii Săi din diferitele grupe de “credincioși”. Pentru noi e destul să știm, că fiecare membru din corpul lui Hristos are lipsă de compătimirea și ajutorul altor membri. Dacă noi mîngîiem pe frați și vestim lumii vestea de bucurie, trebuie să recunoaștem, că examinarea zelului și iubirei noastre va fi aceea, ori de noi sîntem sinceri și ne folosim de ocaziunile speciale ale ceasului prezent sau nu. Deci să nu uităm, că servitorul activ, treaz și credincios este acela, care la venirea Domnului va auzi glasul dulce: “Bine serv bun și credincios”. Atîta timp cît se găsesc inimi, care doresc să fie ajutate și pînă cînd sufletele întristate și apăsate doresc mîngîiere și caută după un Barnaba credincios, care le întinde mîna de ajutor, atîta timp iubirea nu se poate pune jos. Iubiților frați, să căutăm o legătură mai strînsă cu Tatăl și o urmare mai credincioasă, o mai mare măsură a spiritului sfînt, prin care spiritul încropirii și al nepăsării poate fi înlăturat. O, de ne-ar însufleți zelul sfînt și spiritul înfocat în așa măsură, încît prin acest imbold să devenim plini de sîrguință și de activitate în depunerea timpului și puterii în aceea slujbă, prin care alții ar putea fi înprospătați și binecuvîntați. Dacă noi astfel vom lucra, într-adevăr, vom urma sfatul Domnului: “Adunați-vă comori în cer, unde nici molima nici rugina nu le strică, și unde furii nu le fură”.